

Arrest

**nr. 173 641 van 29 augustus 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 juni 2016.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of

bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. In het kader van de eerste asielaanvraag van verzoeker nam de commissaris-generaal op 27 juli 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde recent verblijf in Maidan Shahr en bijgevolg evenmin aan de beweerde vervolgingsfeiten die zich in deze regio zouden hebben voorgedaan. Deze beslissing werd bevestigd bij 's Raad arrest nr. 156 985 van 25 november 2015.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk zijn problemen met de taliban.

Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: een kopie van zijn taskara, een kopie van de taskara van zijn vader, een kopie van zijn huwelijkscontract, 2 foto's van zijn oom en 2 kopieën van foto's van zijn oom, een bevestiging door oudsten van het dorp aangaande de moord op zijn vader en oom, een kopie van een brief van de ouderen aangaande het beroep van en de moord op zijn vader, een brief van de politie over het gevonden lijk van zijn oom R., een dreigbrief van de taliban, een brief die de verdeling van landbouwgrond tussen zijn ooms bespreekt, de enveloppe waarin deze documenten verstuurd werden, een uitnodiging van zijn huwelijksfeest, een voorschrift van een dokter in Maidan Wardak, een geboorte- en vaccinatiekaart van zijn dochter en een brief van zijn advocaat d.d. 2 februari 2016.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging omdat geen geloof kan worden

gehecht aan zijn beweerde recente verblijf in Maidan Shahr alwaar de beweerde vervolgingsfeiten zich zouden hebben voorgedaan en mede omdat hij de werkzaamheden van zijn vader – die volgens verzoeker verklaringen de oorzaak zijn van die problemen – niet aannemelijk wist te maken, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker nog steeds geen reëel zicht biedt op zijn verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien waardoor hij de asielinstanties verhindert zich een juist beeld te vormen over zijn werkelijke nood aan internationale bescherming.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging, het volharden in zijn beweerde recente verblijf in Maidan Shahr, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden geweest zijn. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het begin van de eerste asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het verwijt dat de commissaris-generaal in casu geen onderzoeksdaden heeft verricht is dan ook niet dienstig. De Raad benadrukt dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van het relaas en dat er in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/3 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon op basis van het geheel van de vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing op goede gronden besluiten dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Voorts gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Zo blijkt dat de dreigbrief van de Taliban in 1336 (Islamitische kalender), zijnde 1918 (Westerse kalender) zou zijn opgesteld. Verzoekers huidige verweer dat dit gaat om een document dat niet werd afgeleverd door een officiële instantie en dat een dergelijk document dus niet kan worden beoordeeld op basis van bepaalde formele en inhoudelijke vormvereisten, is allerminst ernstig te noemen en biedt geen afdoende uitleg voor deze frappante vaststelling.

Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit 's Raad arrest nr. 156 985 van 25 november 2015. Zo werd ondermeer vastgesteld dat verzoeker de Afghaanse kalender niet kan gebruiken en dat zijn kennis van de recente gebeurtenissen en de politieke machthebbers in zijn regio vaag en beperkt is en/of een ingestudeerd karakter vertoont. De Raad beklemtoont dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. In dit verband dient ook nog gewezen te worden op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is.

In de mate verzoeker verwijst naar de nieuwe UNHCR Guidelines van 19 april 2016 waarin de 'potential risk profiles' worden gedefinieerd, meer bepaald de jongens en mannen die op een leeftijd zijn gekomen

waarop zij "vechtmateriaal" zijn, zoals verzoeker, en stelt aldus tot een risicogroep te behoren, merkt de Raad op dat een loutere verwijzing door verzoeker naar een risicoprofiel zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoeker aldus in gebreke blijft nu hij louter verwijst naar algemene informatie. Dit wordt overigens ook bevestigd door UNHCR in de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016. Zo stellen deze nieuwe richtlijnen dat "Based on the preceding analysis, UNHCR considers that, depending on the individual circumstances of the case, persons associated with, or perceived as supportive of, the Government or the international community, including the international military forces, may be in need of international refugee protection on the ground of their (imputed) political opinion or other relevant grounds." Uit de richtlijnen blijkt aldus dat deze vrees dient geïndividualiseerd te worden, alwaar verzoeker in casu in gebreke blijft.

5. Ofschoon verzoeker geen bewijsstukken heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt en hij aldus nog steeds geen reëel zicht biedt op zijn verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat in casu niet wordt getwijfeld aan verzoekers Afghaanse nationaliteit.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dat de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar verzoekers land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel bijgevolg beperkt is tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt in dit verband als volgt: "Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel" (eigenonderlijning). De Raad kan enkel vaststellen dat de verplichting opgelegd in artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet onder andere bepaalt dat de commissaris-generaal "oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement", wat in casu niet gebeurd is. De commissaris-generaal beperkt zich immers dienaangaande tot de motivering dat er geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit "naar uw land van herkomst" geen schending uitmaakt van het non-refoulement, zonder dat hij onderzoek gepleegd heeft naar de omstandigheden en de veiligheidssituatie in het land van herkomst, in casu Afghanistan, en zonder dat wordt nagegaan of verzoeker al dan niet een vestigingsalternatief heeft in één van de grote steden nu niet getwijfeld wordt aan de Afghaanse nationaliteit van verzoeker.

6. Bijgevolg lijkt het er op dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie.

3.1.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 14 juni 2016, voert verzoekende partij vooreerst aan dat zij akkoord gaat met de conclusie van de beschikking, doch dat zij talrijke, geloofwaardige, en nieuwe elementen heeft aangebracht zodat zij opnieuw moet gehoord worden door de commissaris-generaal.

3.1.2. Verwerende partij stelt in haar verzoek om gehoord te worden van 3 mei 2016 het volgende:

“Verweerder ziet vooreerst niet waarom de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de Commissaris-generaal verwijt geen onderzoek te hebben gepleegd naar de omstandigheden en de veiligheidssituatie in verzoekers land van herkomst, noch nagegaan heeft of verzoeker al dan niet een vestigingsalternatief heeft in één van de grote steden nu niet getwijfeld worden aan de Afghaanse nationaliteit van verzoeker. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag heeft het CGVS immers vastgesteld dat er geen geloof kon gehecht worden aan verzoekers beweerde recent verblijf in Maidan Shahr. In de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 juli 2015 wordt dan ook terecht gesteld: "Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.(...) De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. (...) Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker; met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in Afghanistan (...). In 's Raad arrest nr. 156 985 van 25 november 2015 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker niet kan volstaan met het verwijzen naar zijn Afghaanse nationaliteit: "Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet loopt, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst en algemene rapporten niet volstaan. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn recente afkomst uit zijn beweerde regio van afkomst niet aannemelijk kon maken gelet op zijn beperkte kennis. Verzoeker maakt hierdoor zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk. Aangezien het bijgevolg vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoekers (recente) verblijfplaatsen en leefsituatie de laatste jaren, is het dienvolgens evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming." Gelet op bovenstaande vaststellingen is het voor verweerder dan ook geenszins duidelijk, en de beschikking licht dit ook geenszins toe, waarom de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van verzoekers tweede asielaanvraag enerzijds vaststelt dat verzoeker nog steeds geen reëel zicht biedt op zijn verblijfssituatie waardoor hij de asielinstanties verhindert zich een juist beeld te vormen van zijn werkelijke nood aan internationale bescherming, en anderzijds impliciet stelt dat verzoeker, i.t.t. zijn eerste asielaanvraag, nu wel kan volstaan met het verwijzen naar zijn Afghaanse nationaliteit, en dat, niettegenstaande het flagrant gebrek aan medewerking in hoofde van verzoeker, het CGVS verplicht is om de nood aan subsidiaire bescherming te onderzoeken. 2.2. Daar waar in de beschikking gesteld wordt dat de Commissaris-generaal niet op een met redenen omklede wijze geoordeeld heeft dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement antwoordt verweerder dat deze stelling feitelijke grondslag mist. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS besluit dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Er kan immers nog steeds geen geloof gehecht worden aan verzoekers beweerde recente verblijf in Maidan Shahr en verzoeker biedt nog steeds geen zicht op zijn verblijfssituatie in Afghanistan voor zijn komst naar België. Bijgevolg zijn er

ook geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat de terugleiding van verzoeker naar zijn land van herkomst het non- refoulementbeginsel schendt. 2.3. Volledigheidshalve wijst verweerder er nog op dat dat blijkens de parlementaire voorbereiding van de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procédure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State (B.S. 21 mei 2014) de wijziging van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet voortvloeit uit een wijziging van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet (Memorie van Toelichting, Pari. St., Kamer 2013-2014, DOC 53 3445/002, 6 en 13), zodat voor de draagwijdte ervan nuttig naar dit artikel kan verwezen worden. Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet stelt de gemeenschappelijke normen en procédures vast met betrekking tot het van rechtswege schorsend effect van de voile rechtsmacht procédure, overeenkomstig de verplichting om vluchtelingen te beschermen en de mensenrechten te eerbiedigen. Conform artikel 41 van de Richtlijn 2013/32 maakt artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet onder restrictieve voorwaarden een uitzondering op deze regel, met name wanneer de volgende asielaanvraag niet in overweging genomen wordt en mits het CGVS zich er van vergewist heeft dat een terugkeerbesluit niet zal leiden tot direct of indirect refoulement in strijd met de internationale en Unie-verplichtingen van die lidstaat. De motiveringsplicht opgelegd in artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet is dan ook enkel van belang bij het bepalen of het beroep van rechtswege een schorsend of niet schorsend karakter heeft. In casu heeft het CGVS echter vastgesteld dat het CGVS niet in staat is te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement, wat al gevolg heeft verzoekers beroep een van rechtswege schorsend effect heeft, hij langer op het Belgische grondgebied mag verblijven en hij bijgevolg langer bescherming geniet tegen zijn beweerde vervolging. 2.4. Verweerder besluit dat de beschikking van 24 juni 2016, waarin beslist wordt om het beroep door middel van een louter schriftelijke procédure in te willigen, niet op de juiste gronden gestoeld is en verzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om het standpunt van de beschikking te wijzigen.”

Verwerende partij bevestigt ter terechtzitting dat niet wordt getwijfeld aan de Afghaanse nationaliteit van de verzoekende partij.

3.2. De Raad wijzigt zijn standpunt van de beschikking na de partijen te hebben gehoord.

3.3.1. Wat betreft de weigering van inoverwegingname van onderhavige meervoudige asielaanvraag omdat *in casu* geen elementen aan de orde zijn of door verzoekende partij worden voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, geeft verzoekende partij uitdrukkelijk aan dat zij akkoord gaat met de conclusie van de beschikking van 14 juni 2016, doch dat zij talrijke, geloofwaardige, en nieuwe elementen heeft aangebracht zodat zij opnieuw moet gehoord worden door de commissaris-generaal.

Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 12 augustus 2016 slechts stelt dat zij akkoord gaat met de conclusie van de beschikking, en zij zich voor het overige louter beperkt tot de algemene opmerking dat zij talrijke, geloofwaardige en nieuwe elementen heeft aangebracht zodat zij opnieuw moet gehoord worden door de commissaris-generaal, zonder echter concrete en daadwerkelijke opmerkingen te formuleren aangaande de in de voormelde beschikking opgenomen grond, dient erop te worden gewezen dat zij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond, en dient derhalve te worden aangenomen dat zij de grond in de beschikking dienaangaande niet betwist, minstens ontkracht zij geenszins de vaststelling in de beschikking dat zij bij haar huidige tweede asielaanvraag geen bewijsstukken aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

3.3.2. Wat betreft het feit dat de Afghaanse nationaliteit van verzoekende partij niet wordt betwist, doch zij geen reëel zicht biedt op haar verblijfssituatie en de eventuele problemen die hieruit voortvloeien, en dienaangaande de bevoegdheid van de commissaris-generaal om te oordelen of een verwijderingsmaatregel naar verzoekende partij haar land van herkomst, met name Afghanistan een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekende partij geen enkele repliek geeft op de opmerkingen van het Commissariaat-generaal, zoals ook gesteld in de vraag tot horen.

Aan de Afghaanse nationaliteit van verzoekende partij wordt niet getwijfeld, zoals ook de verwerende partij ter terechtzitting nogmaals uitdrukkelijk bevestigt. Verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk dat zij afkomstig is uit het district Maidan Shahr in de provincie Maidan Wardak, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurige geweld, de subsidiaire bescherming kan

worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

4. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS